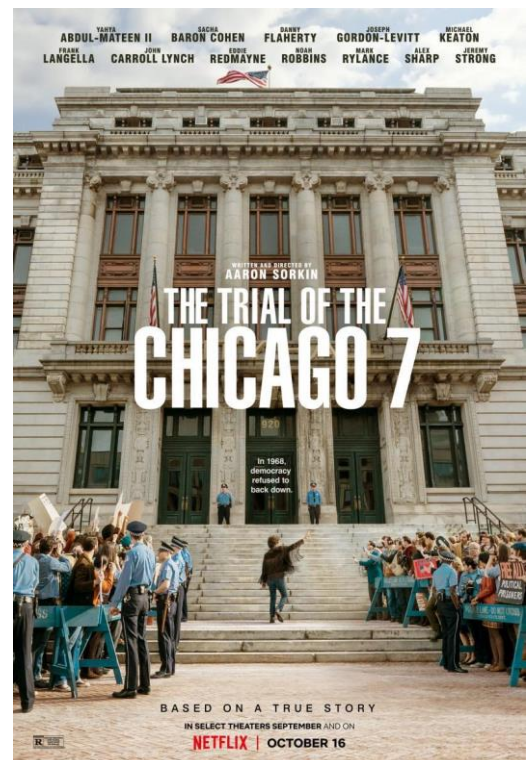

THE TRIAL OF THE CHICAGO 7

EL JUICIO DE LOS 7 DE CHICAGO

Proposta didàctica de Ramon Breu

SINOPSI-COMENTARI

Set homes, inicialment vuit, foren jutjats per uns enfrontaments que van tenir lloc durant la Convenció del Partit Demòcrata nord-americà a Xicago, l'any 1968. Se'ls acusava de conspiració, conflictes socials, vandalisme, amenaces, assassinat...Un seguit de delictes que, com es va demostrar més tard, no van cometre. El judici del cas es va produir uns mesos després de l'arribada de Nixon a la presidència d'uns Estats Units, que vivia un moment àlgid dels moviments a favor dels drets civils i de refús de la Guerra de Vietnam.

La pel·lícula, dirigida i escrita per Aaron Sorkin, se centra de forma gairebé exclusiva en l'irregular procés judicial que patiren els encausats. El pla fou orquestrat des de la fiscalia, que va tractar des del primer moment d'endurir el discurs contra l'oposició a la guerra. El context polític i social, l'eix esquerra-

dreta o el paper lamentable del jutge adquireixen un paper central a *The Trial of The Chicago 7*.

Aaron Sorkin, conegut especialment per ser el creador de la sèrie *l'Ala Oeste de la Casa Blanca*, ens fa viatjar més de cinc dècades enrere tot i que en algun moment podem pensar que s'al·ludeix a fets del nostre present. Ens ve a dir que els judicis polítics existeixen, es perpetuen sota el paraigua d'una estructura estatal suposadament democràtica. La mirada de Sorkin és estrictament nord-americana però els ingredients del judici, de les protestes, de les càrregues policials i de moltes converses i argumentaris ressonen en el record recent.

El judici dels 7 de Xicago fou un moment transcendent de la història dels Estats Units: El republicà Richard Nixon arribava al poder després de la presidència del demòcrata Lyndon B. Johnson que havia substituït, per la seva banda, l'assassinat Kennedy, en un país amb una ferida racial profunda, i una guerra, la del Vietnam, que era un vesper, i que havia provocat la resposta contundent dels moviments pacifistes. Nixon, icona autoritària i anys més tard paradigma del joc brut antidemocràtic, aprofità els enfrontaments i les protestes de Xicago del 1968, per intentar condemnar els líders d'aquelles mobilitzacions i les idees que representaven.

Sorkin ens ve a dir que a la democràcia més gran del món també hi pot haver injustícia amb un sistema manipulador, pervers i entregat a la pulsio autoritària. El film s'envolta d'un repartiment excel·lent per donar vida a una farsa que va suposar el primer bombardeig d'advertiment de la presidència de Nixon, que després protagonitzaria altres moments deplorables, com ara el cas Watergate o els papers del Pentàgon, que han proporcionat grans moments al cine.

Les comparatives amb Catalunya són inevitables tot i que els motius i les conseqüències siguin molt més diferents. Els set jutjats a Chicago van ser absolts pel Tribunal Suprem dels EEUU, una situació absolutament diferent de la catalana. Els motius del seu procediment penal també són substancialment distants, però en essència, se n'extreu un comportament que el director vol assenyalar: la injustícia, la persecució d'idees, la judicialització de la política, els abusos policials, la impunitat amb què caminen personatges perversos d'un estat són autèntics esculls per a la plenitud democràtica i el progrés.

FITXA DE LA PEL·LÍCULA

Títol original: *The Trial of The Chicago 7*

Any: 2020

País: Estats Units

Durada: 129 minuts

Direcció: Aaron Sorkin

Guió: Aaron Sorkin

Producció: Amblin Partners, Paramount Pictures, Cross Creek Pictures, Marc Platt Productions, Reliance Entertainment, DreamWorks SKG, MadRiver Pictures, ShivHans Pictures (Distribuidora: Netflix).

Muntatge: Alan Baumgarten

Fotografia: Phedon Papamichael

Música: Daniel Pemberton

Intèrprets: Eddie Redmayne (Tom Hayden); Alex Sharp (Rennie David); Sacha Baron Cohen (Abbie Hoffman); Jeremy Strong (Jerry Rubin); John Carroll Lynch (David Dellinger); Yahya Abdul-Mateen II (Bobby Seale); Mark Rylance (William Kunstler); Joseph Gordon-Levitt (Richard Schultz); Ben Shenkman (Leonard Weinglass); J.C. MacKenzie (Thomas Foran); Frank Langella (Jutge Julius Hoffman); Danny Flaherty (John Froines); Noah Robbins (Lee Weiner); John Doman (John Mitchell); Michael Keaton (Ramsey Clark).

PANTALLA D'ACTIVITATS

1. Escriviu la sinopsi del film.
2. Descriviu físicament i psicològica els principals personatges de la pel·lícula: Tom Hayden; Abbie Hoffman; Jerry Rubin; Bobby Seale; l'advocat Kunstler; el fiscal Schultz i el jutge Hoffman.
3. Situeu breument el temps històric on es desenvolupen els fets: els atemptats a Martin Luther King; a Robert Kennedy; la Guerra de Vietnam i l'elecció de Nixon.
4. En el moment en què el fiscal general dels Estats Units nomena el fiscal del judici, Richard Schultz, aquest li expressa les seves reticències sobre l'actuació de la policia en els fets violents. El fiscal general li respon de forma concloent: "La policia no provoca aldarulls". Què n'opineu?
5. En els dies inicials del judici, l'advocat de la defensa diu que hi ha judicis civils i judicis penals, i que els judicis polítics no existeixen. Un cop acabat el judici què en penseu?
6. Des del punt de vista de la defensa hi havia dos vies per encarar el judici: Aconseguir que els seus clients evitessin la presó o fer servir el judici com altaveu contra la guerra de Vietnam. En quina estratègia estaríeu més d'acord?
7. Com és que el líder del partit dels Panteres Negres no té advocat? Creieu que hi ha situació de discriminació racial? Per cert, què eren els Panteres Negres?
8. Com valoreu que dos membres del jurat favorables als acusats siguin exclosos pel jutge? O que l'exfiscal general dels Estats Units declari que els disturbis els va provocar la policia i que allò que diu se li amagui deliberadament al jurat?

9. Dellinger, un dels acusats que es caracteritza pel seu pacifisme, en un moment determinat del judici té un comportament agressiu. A què ho atribuiu?
10. L'Abbie Hoffman té postures radicals, està a favor de la revolució cultural i no accepta el sistema. Diu que no aniran a la presó pel que van fer sinó pel que són. En canvi, en Tom Hayden, pertany al Partit Demòcrata i es partidari d'una via més moderada, d'avançar gradualment per aconseguir millores socials i democràtiques. De qui seria més partidari?
11. En el dia final del judici, el jutge Hoffman li diu a en Hayden que com que ha estat l'acusat més respectuós, si mostra penediment ho tindrà present a l'hora de dictar sentència. Què et sembla aquesta maniobra? Com reaccionar en Hayden?
12. ¿Com és que el fiscal Schultz s'aixeca mentre en Hayden llegeix els noms dels 4.752 soldats morts durant els 151 dies del judici, i en canvi el seu cap marxa?

LLENGUATGE I TÈCNiques AUDIOVISUALS

1. En diversos moments de *The Trial of The Chicago 7* apareixen imatges d'arxiu corresponents a noticiaris de l'època. Què creieu que es pretén amb aquest recurs?
2. La pel·lícula fa servir els salts enrere en el temps. Quin nom té en cinema aquests salts cap enrere? I cap endavant?
3. Un dels integrants dels Panteres Negres i company d'en Bobby Seal, Fred Hampton, és assassinat, quin recurs fa servir el director per informar-ne els espectadors? Què aporta aquesta manera d'expressar-ho?
4. En l'escena en que la policia, per ordre del jutge, lliga i emmordassa en Bobby Seale les imatges es barregen de forma alterna amb les imatges dels que són a la sala del judici, esperant. Quin nom rep aquest tipus de muntatge cinematogràfic?

Si teniu dubtes, vegeu el blog de suport:

<http://lenguatgecinematografic.wordpress.com/>

TRÀVELING DE LECTURES

LA LLARGA GUERRA DEL VIETNAM (1945-1975)

En el territori de la colònia francesa d'Indoxina, en acabar la Segona Guerra Mundial es va iniciar una llarga guerra, primer contra França i després contra els Estats Units.

L'any 1945, les forces comunistes del Vietminh, liderades per Ho Chi Minh, van proclamar la independència. França no la va acceptar i va començar una guerra entre la guerrilla, que tenia el suport dels soviètics i controlava el nord del país, i l'exèrcit, que tenia els suport nord-americà.

La guerra va acabar el 1954, amb la derrota dels francesos, i va consolidar la divisió entre el nord, dirigit per un govern comunista, i el sud, amb un règim prooccidental.

Després de la retirada francesa, els Estats Units va enviar un contingent militar per donar suport a Vietnam del Sud amb l'objectiu d'evitar la reunificació sota un règim comunista. Es va iniciar aleshores una nova guerra, on els Estats Units va fer servir armes mortíferes amb les quals va massacrar poblats.

La denúncia dels mètodes emprats per les tropes nord-americanes i l'oposició dels joves estatunidencs a enrolar-se a l'exèrcit van provocar un moviment de protesta contra la guerra als Estats Units.

Malgrat la superioritat militar, els Estats Units va ser incapaç de guanyar la guerra i va iniciar la seva retirada. El 1975, les forces nord-vietnamites van ocupar el sud i hi van implantar un règim comunista.

La visió vietnamita:

Els vietnamites no han fet mai cap mal als EUA, però els EUA ha intensificat l'agressió militar contra Vietnam del Nord per perllongar la divisió del nostre país i convertir Vietnam del Sud en una colònia i una base militar.

Mig milió de de soldat dels EUA i dels seus aliats utilitzen l'armament més inhumà i les estratègies militars més bàrbares possibles. Fan servir napalm, armes químiques tòxiques i gas per massacrar els nostres compatriotes, destruir les collites i arrasar pobles sencers.

Els vietnamites no es rendiran mai davant l'agressió, i no acceptaran converses sota l'amenaça de les bombes.

Carta de Ho Chi Minh al president dels EUA, 1967

Activitats:

1. Escriviu un informe sobre la Guerra del Vietnam: països implicats, operacions bèl·liques, armes i mètodes utilitzats, víctimes i conseqüències per a tots dos adversaris.
2. Quina de les dues opcions explica millor per què els Estats Units va decidir retirar-se del Vietnam:
  - Perquè era impossible guanyar la guerra militarment.
  - Perquè la guerra era molt impopular als Estats Units
3. Què és el napalm?
4. Qui era Ho Chi Minh?

LA REVOLTA D'AHIR, LES SENTÈNCIES D'AVUI

Aaron Sorkin té un talent descomunal. *The Trial of the Chicago 7 (El judici dels 7 de Chicago)*, que podeu veure a Netflix, potser n'és la mostra més perfecta, viva i mordaç. Qui podria tenir, si no, la destresa d'endinsar-nos en la teranyina d'un judici al llarg de dues hores i no caure ni un sol segon en el tedi? Qui podria narrar prodigiosament i ferir de manera tan fonda com ho fa la pròpia realitat? Qui podria fer-ho mentre descriu i ens indigna, mentre proferim els pitjors insults possibles per la podridura sistèmica que retrata, però amb un somriure als llavis? Qui, si no, podria aconseguir-ho amb un engranatge impecable, entretingut i interessant? Només ell. I possiblement ningú més.

Acusats de càrrecs de conspiració, incitació als disturbis, de travessar fronteres estatals amb l'objectiu de provocar violència i caos, els Set de Chicago —que en inici eren vuit, com bé veiem al film— van haver de defensar-se pels disturbis durant les manifestacions i protestes que van tenir lloc a la ciutat durant la Convenció Nacional Demòcrata de l'any 1968. Enmig d'un ambient festiu, on hi va haver música i poesia, tot salta pels aires quan la policia entra en acció amb una força desaforada, brandant porres i escampant gas lacrimogen. Amb les imatges donant al món —"el món ens mira", no paren de repetir els manifestants—, la commoció va ser generalitzada. Què estava passant, al país?

No cal ser una llumenera per veure en el cas un correlat amb la realitat que avui, any 2020, fa estremir mig món, començant pels Estats Units i el populisme feixistoide forassenyat: és la ràbia generada per l'assassinat policial de George Floyd, per tants abusos racials comesos, per l'ansia de control social i la persecució a les minories. Però també és —per com hi ressona, per la ignomínia, la parcialitat i brutalitat punitiva— la impotència del judici als líders independentistes. Una farsa per perpetuar el domini i les jerarquies de poder. Un delictes forçat sobre una llei estirada a conveniència de qui mana, amb un tribunal mediocre, partidista i pusil·làtime, garant de l'*statu quo*. Us sona, oi?

"És un judici polític", no para de repetir Abbie Hoffman, interpretat per Sacha Baron Cohen. "És un judici polític que ja s'ha decidit", sosté. No parlem de Marchena, però podríem fer-ho. No parlem de la manca de proves, d'unes acusacions cuinades, de la invenció del relat, de l'atac frontal a la democràcia, a la discrepància i a les llibertats. Però tot això hi és, i fa estremir. Veure el film, des d'aquest petit racó de món, és encendre't de pura indignació, perquè comparat amb el viscut l'1-O i amb el que pateixen, encara avui, els líders del procés —recordem-ho, un cop més: són a la presó condemnats per sedició—, la pel·lícula de Sorkin és un joc de nens. Un conte de fades ensucrat.

Intel·ligent, ben travada, amb el guió com a gran repartidor de joc i el bon ritme de Sorkin per narrar fets reals —els guions de *La xarxa social*, *Molly's game*, *La guerra d'en Charlie Wilson*, *Moneyball* o *Steve Jobs* ho certifiquen—, amb el present lligat al passat, amb un repartiment estel·lar, amb tot a lloc per ser el gran títol d'aquests premis Oscar atípics, en un món a la deriva. *The Trial of the*

Chicago 7 com una lliçó de cine que parteix del 1968 per arribar, amb més sentit que mai, al 2020.

Esteve Plantada “La revolta d’ahir, les sentències d’avui” El Temps 26-10-2020.

Activitats

1. Aquesta és una crítica cinematogràfica. Escolliu una pel·lícula, visioneu-la amb atenció i redacteu vosaltres també una crítica.
2. Esteu d’acord amb la crítica o discreparíeu en alguna cosa? Raoneu la resposta.
3. A la crítica es diu: “Qui podria tenir, si no, la destresa d’endinsar-nos en la teranyina d’un judici al llarg de dues hores i no caure ni un sol segon en el tedi?”. Com aconseguix el director que nos ens avorrim durant tanta estona de judici?
4. Quin cas és el de George Floyd? Investigueu-lo i feu-ne un petit informe.
5. Us sembla adequada la comparació amb fets del present?

CONTRACAMP: ASPECTES DIDÀCTICS PER AL PROFESSORAT

Elements de debat i relacions que es poden establir

- Els judicis polítics.
- La imparcialitat de la justícia. Qui jutja els jutges?
- La història dels Estats Units.
- La Guerra de Vietnam.
- La impunitat del poder.
- Mètodes antidemocràtics en estats democràtics.
- Els moviments pacifistes.
- La solidaritat davant de situacions de repressió i abús.
- El cinema de ficció de reconstrucció històrica.

Objectius formatius

- Comprendre el film.
- Observar actituds de solidaritat en conflictes i situacions d’injustícia i perill.
- Iniciar-se en el coneixement de la història recent dels Estats Units.
- Observar un cas rellevant d’abús de poder i parcialitat judicial en un estat democràtic.
- Fer servir el cinema per analitzar la societat.
- Conèixer diferents recursos expressius del cinema.
- Poder identificar situacions del present contràries als drets humans.
- Reflexionar sobre la memòria democràtica.

Criteris d'avaluació

- Visionat atent, correcte i respectuós del film.
- Respondre adequadament a les qüestions de comprensió i de llenguatge cinematogràfic de forma reflexiva i interessada.
- Capacitat per relacionar i entendre les diferents problemàtiques socials i polítiques plantejades en el film.
- Identificar els temes i subtemes del film.
- Lectura dels textos de la proposta didàctica i realització adequada de les activitats.
- Participació activa en els debats que es puguin suscitar.
- Expressió escrita i oral correcta de les feines proposades.